

RECULL DE PREMSA

29/10/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
28/10/14	LLEIDA PREMIA LA LABOR DE LOS GABINETES DE COMUNICACIÓN / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	5	1
29/10/14	VISITA DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE LLEIDA A LA NOVA EXPOSICIÓ DEL CAIXAFORUM LLEIDA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	6	1
29/10/14	PREMIS ALS GABINETS DE COMUNICACIÓ / EL PUNT AVUI	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/10/14	MANEL FONTDEVILA HISTORIETISTA "LA CENSURA ARA L'EXERCEIX EL MERCAT: TOTS TREBALLEN PER ALS BANCOS" / ARA	9	1
29/10/14	EL FOTOPERIODISMO DE LOS AÑOS 70 / DIARI DE TARRAGONA	10	1
29/10/14	CONOZCA LAS AYUDAS PARA RESINTONIZAR LA TDT / EL ECONOMISTA (CONSUMO)	11	2
29/10/14	PESCADORES FUERA DE ONDA. La decisión de RTVE de cerrar las emisiones de Radio Exterior por onda corta pone en pie de guerra al sector pesquero, que pide su regreso / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	13	1
29/10/14	L'ESTACA CONTINUA SENT REIVINDICATIVA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	14	2
29/10/14	AMC SINTONITZA AMB ESPANYA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	1
29/10/14	«HEMOS VIVIDO UN TERREMOTO EN PLENO DIRECTO / LA RAZON	17	1
29/10/14	CEIM INVIRTIÓ 700.000 E EN 'LIBERTAD DIGITAL' / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	18	1
29/10/14	La violència que s'amaga més enllà del burka. GERVASIO SÁNCHEZ / ARA	19	1
29/10/14	AMC ARRIBA A ESPANYA / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	20	1
29/10/14	BRADLEE, EL 'POST' I EL PERIODISME / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	1
29/10/14	EL NETFLIX ESPAÑOL DEL VIDEOJUEGO SE ALÍA CON LAS GRANDES 'TELECOS' / CINCO DIAS	22	1
29/10/14	YOUTUBE PREPARA UN SERVICIO DE PAGO SIN ANUNCIOS / EXPANSION	23	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
29/10/14	EL PP COLOCA EN EL CONSEJO DE TELEMADRID AL SOBRINO DE ECHEVERRÍA / EL PAIS (EDICION MADRID)	24	1
29/10/14	EL PREMI CONCHA GARCÍA CAMPOY RECONEXERÀ EL PERIODISME CIENTÍFIC / REGIO 7	25	1
29/10/14	PERIODISME CANALLA / DIARI DE GIRONA	26	1
29/10/14	COMENÇA EL DESMANTELLAMENT / EL PUNT AVUI	27	1
29/10/14	ADMESA ATRÀMIT LA ILP PER LLANÇAR UNA TELEVISIÓENVALENCIÀ / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	28	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

GALARDONES / EN EL TEATRE DE L'ESCORXADOR

LÍDIA SABATÉ

El Teatre de l'Escorxador acogi  ayer la entrega de los premios con una gran presencia de conocidos periodistas

Lleida premia la labor de los gabinetes de comunicación

LLEIDA • El Hospital de Sant Celoni, con el proyecto *T cnica MAASH*, como mejor Plan de Comunicación Externa, la Confederació del Comerç de Catalunya, como mejor Plan de Comunicació Interna, y el portavoz del Parlamento Europeo, Jaume Duch como premio al mejor Portavoz, otorgados por el Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), se entregaron ayer en Lleida, en un acto en el Teatre de l'Escorxador.

En el acontecimiento se quiso poner de manifiesto el reconocimiento y el impulso de la labor de los gabinetes de comunicación en el marco de estos galardones que es el sexto año que convoca el gremio perio-

► El Hospital de Sant Celoni, la Confederació de Comer  y Jaume Duch, los premiados

dístico del país. Este año se estrenaba una nueva categoría. Se trata del premio al Mejor Portavoz, que estuvo escogido por el conjunto de colegiados a partir de cinco propuestas presentadas por el grupo de trabajo de los premios. Con casi el 30% de apoyo, el escogido fue Jaume Du-

ch, el portavoz del Parlamento Europeo, que este lunes por la noche explicó momentos antes de recoger el premio lo consideraba como un reconocimiento de los colegiados a toda la gente del gabinete de comunicación del Parlamento Europeo.

Duch se al  que se dice que el Parlamento Europeo "está lejos" y por ello se deben hacer esfuerzos para comunicar y saber el impacto de lo que se decide. En este sentido, remarc  que las elecciones al Parlamento Europeo del pasado mayo han tenido mucho más eco en los medios que las de hace cinco años y que el hecho de que el nuevo presidente de la Comisión Europea sea quien ganó las elecciones permite hacer el "paralelismo con el tipo de política que todos conocemos".

El acto contó con la conferencia previa *Periodistes, una inversió d'alt rendiment empresarial*, a cargo de Josep Moya-Angeler, director de la agencia de Comunicación Cinco, quien caus  gran expectación entre los presentes.

Visita del Col·legi de Periodistes de Lleida a la nova exposició del CaixaForum Lleida

El Col·legi de Periodistes de Lleida va organitzar el passat dissabte dia 25 a les 11.00 hores una visita a la exposició *Cellers: Modernisme + Cooperativisme* que acull el CaixaForum Lleida fins l'11 de gener del pròxim any 2015.

PERIODISME

Premis als gabinets de comunicació

L'hospital de Sant Celoni, la Confederació de Comerç de Catalunya i Jaume Duch van rebre dilluns al vespre els premis Gabinet de Comunicació, que organitza anualment el Col·legi de Periodistes de Catalunya. En aquesta sisena edició dels guardons es va optar per fer l'acte d'entrega

lluny de la seu barcelonina, i per aquest motiu es va escollir el Teatre de l'Escorxador de Lleida. L'acte el van presidir el vicedegà del col·legi, Marc Vidal; el president de la comissió de Gabinet del col·legi, Jordi Navarro, i el president de la demarcació de Lleida, Rafa Gimena. ■ REDACCIÓ

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

MANEL FONTDEVILA

Historietista

Dir-ho clar Totes les polèmiques que han envoltat Manel Fontdevila, però també tots els reconeixements, li han vingut per dir el que pensa sense tallar-se i per dibuixar-ho molt clar. L'humorista gràfic és un opinador que es pot permetre algunes insolències

“La censura ara l'exerceix el mercat: tots treballen per als bancs”

CRISTINA ROS

Manel Fontdevila va donar per acabat el seu capítol de 20 anys amb *El Jueves* el dia que li van censurar la portada sobre l'abdicació del rei. Tot seguit, amb un parell de companys que havien desertat com ell i d'altres col·legues, va llançar per internet *Orgullo y Satisfacción*, que ja va pel seu tercer número. Aquest humorista gràfic o historietista, com a ell li agrada definir-se, és home de grans fidelitats, tant amb els mitjans amb els quals ha col·laborat (des de fadós anys té vinyeta a *Eldiario.es*) com amb la ciutat de Manresa, on va néixer el 1965 i des d'on pensa i fa totes les historietes que publica. A Palma, després de participar en el festival Còmic Nostrum, ha obert per uns dies una exposició dels seus originals: *Me is beautiful*.

Era adolescent quan es va comprometre socialment, i no tenia més de 17 anys quan va començar a fer vinyetes per al *Regió 7*. ¿Entén la seva feina com a compromís? Transmetre la teva opinió a través d'un dibuix o d'un escrit és una declaració que et compromet, esclar. Moltes vegades em fa por comprometre'm perquè no sé si podré respondre, almenys en la mesura que jo m'ho exigeixo. De fet, acabar la relació amb *El Jueves* també va ser una qüestió de compromís.

Compromís amb qui o amb què?
Compromís amb els meus principis i idees, però també amb molta gent que, en altres episodis difícils, havien confiat en mi i m'havien ajudat. Amb la decisió de retirar la revista amb la meua portada es va traspasar una línia vermella que jo no podia consentir. L'editora d'*El Jueves* va decidir, i jo també.

Diuen que la censura no va venir de la Casa del Rei. Vostè s'ho creu?
N'estic pràcticament convençut. No seré jo qui els defensis perquè a mi la Casa del Rei m'importa un pebrot. És una institució anacrònica que ens costa molts diners. Si no els haguéssim de pagar, fins i tot serien graciosos. Ara bé, com que tenen les coses solucionades, el mínim que podrien fer és no fer nosa. En tot cas, estic segur que no són ells els censors. Si no els mouen temes molt més greus que els afecten directament, per què els ha de preocupar un acudit? De fet, mai no sabrem qui va posar la denúncia el 2007, quan vam fer la portada on Felip i Leticia mantenien relacions sexuals. Tampoc no crec que fossin ells.

En aquell cas, l'editora d'*El Jueves* no va retirar la revista del mercat. Per què fa uns mesos la van censurar i fa set anys no?
En aquells moments, van quedar encantats, van vendre moltíssim i ens demanaven que en féssim més com aquella. Els problemes o el canvi han vingut més endavant, amb la

baixada estrepitosa de la publicitat. Quan vaig fer al rei, al rei vell, *tirant-se la Justícia*, RBA va perdre la campanya d'una gran marca per a totes les seves revistes. Aquest és el problema, que ara tot està barrejat. La censura ara l'exerceix el mercat. Tothom treballa per als bancs. I els editors s'acolloneixen perquè no volen ni poden perdre un duro. Ara bé, si ells tenen la seva marca, jo també tinc la meua.

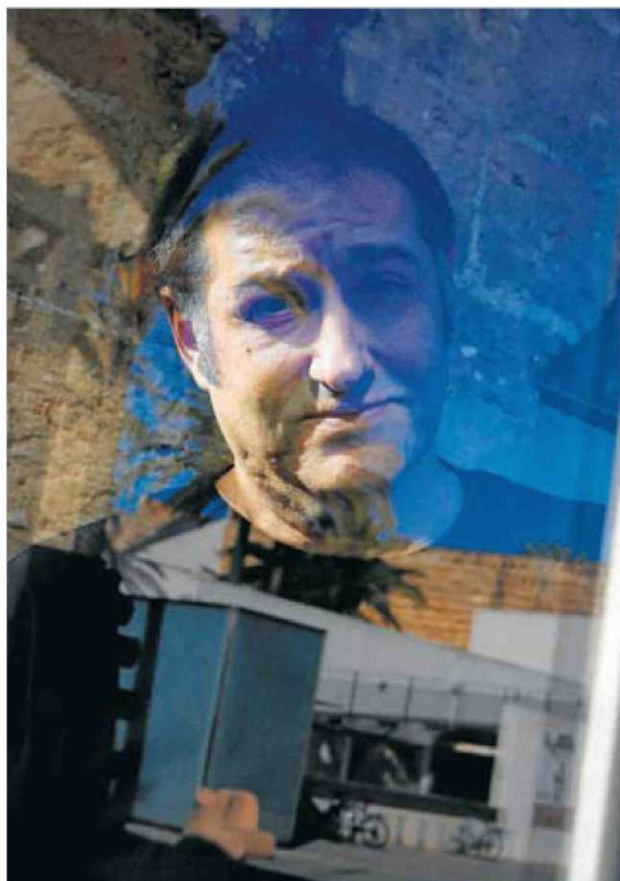
Com va *Orgullo y Satisfacción*, la nova revista?
Estem contents. Va començar perquè, com que havíem perdut seguretat laboral amb la sortida d'*El Jueves*, vam pensar que era una manera de treure un parell de calés. A més, volíem fer alguna publicació dissident per a la coronació del nou rei, perquè gairebé tots els mitjans serien complaents. El pdf del número 0 va funcionar de manera extraordinària. En vam vendre 35.000, gràcies al tema d'*El Jueves*. Ara ens mantenim entre els 9.000 i 10.000. No està malament.

Han renunciat al paper i al quiosc?
Nosaltres som gent gran i ens agrada el paper, però en el món digital tot són avantatges. És cert que has de competir amb milions d'humoristes, perquè surt una notícia i se'n fan milers d'acudits. De tota manera, passar del quiosc ara mateix no sé si és una renúncia o treure't un gran pes de sobre.

Vostè parla molt clar, especialment als seus acudits.
Es que em sap molt greu que el *xiste* quedi tou. No vull ser enginyós, no suportó l'acudit tou, quedar-me a mig camí em dol perquè em sembla desapropiar l'espai que et dona el diari. Si el *xiste* és una opinió, vull que s'entengui. Fa molts anys que parlem del mateix, tot és molt mediocre. Rajoy és un mediocre tou i Aznar té una mediocritat violenta. La situació és mediocre i jo intento portar-la a situacions extremes.

Què li sorprèn més dels polítics?
Que no dissimulen. “Pensava que això era legal...” Per mi, un polític de dretes no és fiable, però a més últimament es perden les formes. I ho fan els jutges, els polítics, els periodistes, la policia, els mossos... Tot és una qüestió d'ètica. Esclar que hi ha gent bona, però malauradament la gent dolenta fa més mal, té més repercussió actuant malament que la bona gent actuant bé.

¿No l'inspira l'actualitat de Catalunya?
El tema de Catalunya necessita una historieta, però no ho pots explicar a Madrid. És un problema perquè Catalunya sap que el que demana pot passar i a Madrid no veuen que pot passar. Bàsicament és un problema d'imaginació. —

Manel Fontdevila ha participat al festival Còmic Nostrum a Palma, on té una exposició dels seus originals al CAC Ses Voltes. ENRIQUE CALVO

un autor de còmic

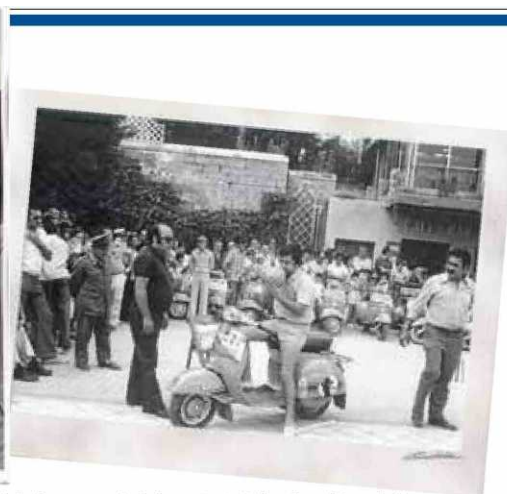
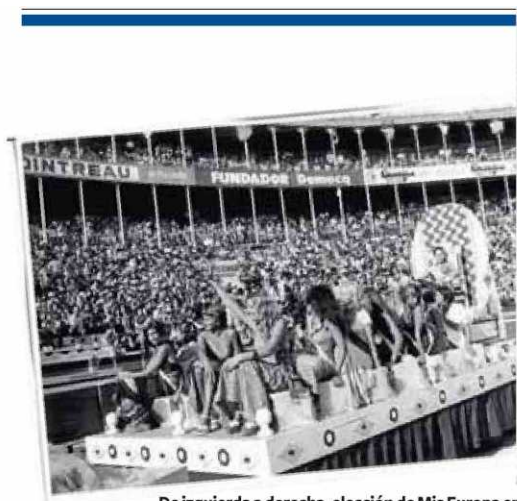
CESC

un color

un músic

FRANCO BATTIATO

De izquierda a derecha, elección de Mis Europa en la Plaza de Toros (17 de agosto de 1975), el rodaje de un anuncio de la cantante Salomé en el Passeig Arqueològic (8 de marzo de 1973) y una gimcana de vespas en el Passeig de les Palmeres (23 de septiembre de 1973). FOTOS: CHINCHILLA. CENTRE D'IMATGES DE TARRAGONA/L'ARXIU

FESTIVAL SCAN | Son fotos de Ramon Segú Chinchilla, el tercero de una saga de fotógrafos instalada en TGN desde 1913

El fotoperiodismo de los años 70

Esta tarde se inaugura, a las 19 horas en la Tabacalera, una exposición que refleja la vida de la ciudad de Tarragona de los años a caballo entre el fin del franquismo y el inicio de la democracia

XAVIER FERNÁNDEZ

La 'espontánea' manifestación de alegría popular y de agradecimiento al gobierno franquista por la concesión a Tarragona de la refinería de petróleo, la multitudinaria acogida en la Plaça de la Font (con pancartas antitransvasistas incluidas) a un 'recién estrenado' rey Juan Carlos I, concursos de peluquería, misas 'de campaña' en la Rambla Nova, actuaciones musicales, gimcanas de vespas, la visita del primer presidente de la Generalitat restaurada, Josep Tarradellas, el presidente del Gobierno Adolfo Suárez durante una visita al Serrallo... El fotoperiodista Ramon Segú Chinchilla ha captado durante años los acontecimientos más importantes -y los más cotidianos- de Tarragona.

Dentro del Scan

La Tabacalera expone, desde esta tarde, parte de esa labor. A las 19 horas se inaugura la muestra Ramon Segú Chinchilla: *Els anys 70 a Tarragona*. La exposición forma parte del Festival Internacional de Fotografia SCAN Tarragona, que da a conocer la obra de las decenas de grandes fotógrafos con que cuenta Tarragona.

La exposición de Chinchilla es también la primera 'entrega' de un ciclo titulado *Els llegats dels fotògrafs de Tarragona*. L'Arxiu de Tarragona -ubicado en la Tabacalera- irá exponiendo los fondos que le han ido cediendo diversos fotógrafos tarraconenses.

El pasado noviembre, Ramon Segú Chinchilla firmó con el Ayuntamiento un convenio por el que le cedía cerca de un millón de imágenes, entre fotos en papel, negativos y placas. Todo ese fondo es-

Manifestación en la Plaça de la Font, el 19 de julio de 1969, en 'agradecimiento' al gobierno franquista por la instalación de la refinería en Tarragona, que impulsó la construcción del complejo petroquímico en la ciudad.

Visita de Dalí a Tarragona para conmemorar el bimilenario. Fue el 17 de agosto de 1973.

El entonces presidente de la Generalitat, Josep Tarradellas, en el Ajuntament: 23 de sept. de 1978.

Primera visita de Juan Carlos I a TGN (19 de febrero de 1976) en una recién instaurada democracia.

tá actualmente en proceso de clasificación y descripción.

Para darlo a conocer se ha organizado la exposición y un concurso titulado *L'espai i el pas del temps*. Se trata de que los visitantes de la muestra 'interpreten' a su propia manera cinco fotografías captadas por Chinchilla.

Las fotos de Chinchilla son de hace décadas y de lugares conocidos de la ciudad. Los concursantes deben 'replicarlas' a su estilo para que pueda observarse cómo ha cambiado el lugar. Un jurado escogerá las dos mejores y el tercer premio se concederá a la imagen que haya recibido más 'me gusta' en la página de facebook Tarragona Cultura, donde se irán colgando las cinco galerías de imágenes correspondientes a las cinco fotos de Chinchilla. Los participantes deben enviar sus fotos al mail concurschinchilla@gmail.com antes del 21 de diciembre.

El horario

La muestra permanecerá abierta hasta el 30 de abril del año próximo. El horario es de lunes a viernes de 8.30 a 15 horas. Los sábados, domingos y festivos está cerrada. La entrada es gratuita.

Ramon Segú Chinchilla es el tercero de una saga de fotógrafos casi centenaria. El patriarca de la saga fue Gerard Chinchilla Berenguer, que decidió abrir una tienda en el 17 de la calle Sant Francesc en 1913. Los bombardeos de la Guerra Civil dañaron el estudio y se trasladó a la Rambla Nova. A Gerard le sucedió su yerno, Ramon Segú Palau, ya éste, su hijo, Ramon Segú Chinchilla, que cerró el negocio en 2004. En total, 91 años plasmando el devenir de Tarragona.

ACTUALIDAD

CONOZCA LAS AYUDAS PARA RESINTONIZAR LA TDT

Las subvenciones económicas del Gobierno para la resintonización de las antenas de televisión serán atendidas por orden de presentación "hasta el agotamiento de los fondos". ¿Habrá para todos?

MABEL FIGUERUELO

Desde el 26 de octubre se pueden reprogramar las nuevas frecuencias de los canales de televisión digital terrestre (TDT), que se resintonizan para dejar espacio libre a la red móvil 4G y ganar velocidad de navegación. El proceso debe estar listo antes del 1 de enero de 2015. Los usuarios tienen de plazo hasta el 31 de diciembre para adaptar sus antenas colectivas y reordenar los canales de TDT si quieren mantener la cobertura. Hasta esa fecha, las cadenas pueden emitir en modo *simulcast*, es decir, en doble banda: la antigua de 700-800 megahercios y la nueva que les sea asignada. A partir del

1 de enero, los hogares afectados que no hayan efectuado la resintonización pueden verse privados de las principales canales de TV.

El Gobierno ha anunciado que asumirá el coste de la operación y ha previsto un programa de ayudas por importe de 292 millones de euros para compensar los gastos derivados por este cambio.

Para la Federación Nacional de Instaladores de Telecomunicaciones (Fenitel) la estimación de un coste de 22 euros de subvención por vivienda realizada por el Ejecutivo es una cifra razonable. Pero no todos los expertos coinciden. Para las asociaciones profesionales de las diferentes comunidades autónomas las cifras no cuadran, y el dinero calculado para la subvención sólo supone un porcentaje del coste total de la operación.

La resintonización afecta a más de un millón de edificios residenciales, más de 26 millones de ciudadanos. No afecta a las viviendas unifamiliares con antena de televisión individual, que no necesitan realizar adaptaciones en sus sistemas de antena, al disponer de sistemas con amplificadores de banda ancha capaces de recibir todos los canales de televisión. Tampoco lo necesitan las comunidades de propietarios con sistemas de amplificadores de banda ancha, similares a los de las viviendas unifamiliares, que se corresponden en general con edificios de menor tamaño y un reducido número de viviendas. En estos casos bastará con resintonizar la televisión una vez hechos los cambios de reordenación de canales.

La liberalización del *dividendo digital* es un proceso de gran complejidad técnica derivado de un mandato comunitario que se está llevando a cabo en toda la Unión Europea. Cuando surgió la TDT no había espacio radioeléctrico suficiente y ahora hay que mover la tele digital al espacio que ocupaba la televisión analógica, que se ha quedado libre.

Para quién

Las ayudas están destinadas a las comunidades de propietarios de un edificio o

Sólo se puede solicitar a través de Internet

Las solicitudes serán atendidas por orden de presentación en el sistema electrónico de gestión. Las comunidades deberán aportar una factura con los gastos relacionados con la liberalización y un boletín de instalación homologado de la empresa que presta servicio. Con estos documentos -factura, boletín de actuación y extracto bancario- la comunidad de vecinos puede tramitar la ayuda por el importe del coste asumido. El dinero se recuperará en 2015.

conjunto de edificios de viviendas sujeto al régimen de propiedad horizontal, que tengan instalado un sistema de antena colectiva. Sólo podrá solicitarse una subvención por cada comunidad de propietarios.

Importe

Las ayudas cubrirán las inversiones y gastos directamente relacionados con las adaptaciones motivadas por la liberalización del digital en los edificios afectados, según el sistema de antena colectiva del edificio:

- Comunidades con centralita programable: la ayuda máxima prevista es de 100 euros en todos los casos, con independencia de la zona geográfica, ya que no precisan de instalación de equipamiento adicional.
- Comunidades con amplificadores monocanales: la subvención varía en función del número de múltiples digitales afectados en cada zona geográfica. El importe máximo de las ayudas oscila entre los 150 euros para un múltiple digital y los 550 euros para 5 múltiples digitales. En la página habilitada por el Ministerio de Industria, Energía y Turismo para facilitar la información (www.televisiondigital.es) se puede consultar el número de múltiples digitales afectados en cada por código postal.

Requisitos

Las ayudas sólo pueden solicitarse a posteriori, una vez que hayan sido realizadas las actuaciones en los edificios. Y solamente pueden solicitarlas las comunidades de propietarios que tengan instalado un sistema de antena colectiva basada en monocanales o en una centralita programable, que dispongan de NIF (código H-) y sean titulares de una cuenta bancaria a su nombre donde se ingresará el importe de la ayuda. Además, las ayudas sólo podrán otorgarse si las adaptaciones son realizadas por empresas instaladoras autorizadas inscritas en los registros oficiales -registros de empresas instaladoras de telecomunicación-, en los tipos A o F. En la página de información puede consultarse también la relación de empresas instaladoras.

Un pescador contempla la flota amarrada en el puerto de Bermeo. MITXI

“ERA LA ÚNICA VÍA DE ESCAPE”

Cuando trabajas en alta mar completamente aislado «si te quitan la radio, te cortan el cordón umbilical». Lo sostiene Joaquín Cadilla, armador de A Guarda (Pontevedra), que desde los 16 años ha trabajado como marinero en toda África, Oceanía y el Pacífico y ha vivido en su propia piel que en estancias tan largas en alta mar escuchar REE es «el único vínculo que te queda con España». En las guardias nocturnas oír *Espanoles en la mar* suponía «tu única vía de escape». Ahora pasarán a escuchar radios en otro idioma. **N. PUGA**

“¿DÓNDE OÍMOS LAS CAMPANAS?”

El 10 de noviembre, Jesús Pérez, patrón de pesca, empezará una nueva marea en el Atlántico Sur, cuatro meses en una zona en la que el puerto más cercano lo tendrá a ocho días. Dice que «la convivencia a bordo cambiará por completo». Desaparecerán los domingos en los que toda la tripulación escuchaba los deportes y elementos imprescindibles para «hacernos llevar mejor» fechas duras como la Navidad: «¿Dónde vamos a escuchar las campanadas? ¿Nosotros no tenemos derecho a cambiar de año?». **N. PUGA**

RADIO ALUDEN A SU LABOR DE SERVICIO PÚBLICO

PESCADORES FUERA DE ONDA

La decisión de RTVE de cerrar las emisiones de Radio Exterior por onda corta pone en pie de guerra al sector pesquero, que pide su regreso

NATALIA PUGA PONTEVEDRA
RAÚL PIÑA MADRID

«Soy una misionera del Congo que llevo 29 años aquí. Os escucho siempre, escucho todos los programas desde las 12 del mediodía hasta la noche con tablero deportivo. Pero ayer enciendo la radio y no encuentro Radio Exterior de España por ninguna parte. Soy Mari Paz Pacheco y estoy en el Congo. Aquí no hay internet, no sé como podría hacer». «Le escribo desde un buque atunero congelador. Creo que bastante aislados estábamos ya aquí como para que nos corten el derecho a la información, porque realmente es lo que nos ha ocurrido, y es que muchos de nosotros dependíamos de radio exterior para enterarnos de toda la actualidad, como con el ébola», escribe un tripulante del buque Albacán desde el océano Índico. Son sólo dos de

las quejas llegadas a RTVE en las últimas fechas tras el cierre de las emisiones en onda corta de Radio Exterior de España (REE).

El pasado 15 de octubre se produjo el apagón. «Quedamos completamente incomunicados». El grito de queja lo emite un colectivo de marineros gallegos, pero resume el sentir de todo el sector, de cooperantes, periodistas, sindicatos y radioyentes de toda España y del resto del mundo, que ayer se constituyeron en plataforma para reivindicar la reposición de las emisiones.

El cierre supone un apagón informativo que llevará a situaciones como que un marinero que haga mareas de seis meses en el Índico no tenga ningún contacto con la actualidad española al margen de lo que pueda transmitirle su familia cuando contacta con ellos vía satélite, algo

que se produce, de media, cada 15 días. O que un cooperante desplazado a un país de África deje de tener la compañía diaria de la radio.

La plataforma en Defensa de la Onda Corta en Radio Exterior de España no sólo denuncia que «esto nos deja todavía más aislados de lo que ya nos deja nuestro trabajo», sino que se vulnera el derecho a la información de los españoles que desempeñan sus funciones fuera del territorio español. Según sus previsiones, el apagón tendrá como efectos inmediatos la desaparición del 95% de la audiencia de REE y supone, además, «un error estratégico como país», ya que consideran que «como idioma, pasamos a perder peso».

En su reunión constitutiva, esta plataforma, además de poner en marcha una campaña de recogida de firmas, solicita reuniones urgentes para reclamar la «inmediata reposición» con la vicepresidenta del Gobierno, el presidente del Congreso y el presidente de RTVE.

El cierre de la onda corta era ya una difícil digestión en el sector desde verano. «Hablan de escuchar REE por internet como alternativa. Eso está bien aquí en tierra, con la fibra óptica y el ADSL. En un barco es algo muy caro y no tiene sentido ofrecer esa alternativa», opina Javier Garat, secretario general de Cepesca, la Confederación Española de Pesca. «Cerrar Nobejas no soluciona los problemas de RTVE y de España y crea un daño irreparable. Era la forma de estar al día de lo que sucede en nuestro país, que el trabajo no se hiciera más duro de lo que es».

La decisión del cierre de la onda

corta se tomó en el consejo de administración de RTVE del pasado 30 de junio, después de que el director de RNE, Alfonso Nasarre, presentara un informe. En él, se recoge una propuesta de actuación para «elaborar un proyecto para el cese de las emisiones». Según consta en el acta de la reunión, a la que ha tenido acceso este diario, Laura de Rivera García de Leániz, en calidad de secretaria del consejo, certifica que «en la sesión del consejo [...] figuraba como punto número séptimo, del orden del día, el informe sobre la onda corta». Y en segundo lugar, que «tras el oportuno debate, el consejo adoptó por unanimidad de sus miembros, la eliminación de la onda corta».

Sin embargo, fuentes del consejo explican que se trató de una «decisión confusa» y que no todos los miembros entendieron que hubiera una votación como tal. Otras fuentes sí explican que se acordó el cierre. El asunto se trató en una reunión posterior, en la que Miguel Ángel Sacaluga, consejero del PSOE, manifestó su posición contraria al cierre.

La realidad es que el centro emisor de Nobejas se está desmantelando y no parece que haya vuelta atrás, pese a los muchos correos y mensajes llegados a RTVE. El ahorro estimado oscila entre el millón de euros y el millón y medio. «Una vez desmantelado, volverlo a montar tendría un coste inasumible», explica Miguel Ángel Curieses, secretario general de UGT en RTVE. «En Nobejas hay material por valor de 16 millones y se está llamando a chatters para vender al peso. Eso es malversación de dinero público».

El ressò de la prohibició a Badalona

L'ESTACA

Continua sent reivindicativa

La cançó dedicada a l'avi Siset, republicà i catalanista, és encara un símbol de protesta

JOSEP PLAYÀ MASET
 Barcelona

L'última assemblea de Podem, celebrada a Madrid, va acabar amb tots els assistents cantant *L'estaca*, de Lluís Llach. El seu portaveu, Juan Carlos Monedero, ho va explicar així: "Som conscients que ens falta un himne, però volíem una cançó perquè els més joves sàpiguen que la nostra lluita és hereva d'aquelles que hi va haver fa quaranta anys". Quan fa uns dies un grup de joves va voler acampar davant la Delegació del Govern a Barcelona per exigir el 9-N també van entonar aquesta mateixa cançó abans de ser dispersats pels Mossos d'Esquadra.

L'estaca, la mítica cançó que Llach va compondre el 1968, s'ha

L'avi Siset de Besalú. Foto del barber Narcís Llansa Tubau, home d'idees catalanistes i republicanes, amb la seva dona

convertit en un himne de protesta. I probablement això és el que va pensar el gerent de la televisió municipal de Badalona quan dissabte passat a la nit va prohibir interpretar-la a l'orquestra en un lliurament de premis al teatre Zorrilla d'aquesta població. L'alcalde, Xavier García Albiol (PP), va justificar el seu gerent dient que volia estalviar-se "numerets polítics".

Han passat 46 anys des que Llach va decidir afegir aquesta cançó al seu tercer disc, *Concèntric*. Llavors tenia 20 anys i va posar lletra a una cançoneta, amb aires a la *chanson* francesa, que fins aleshores només taral·lejava amb els seus amics de Verges amb l'única tornada del "tomba, tomba". Es va inspirar en les seves converses amb l'avi Siset, un personatge real. Ho explica Ponç Feliu, advocat i nét de Narcís Llansa Tubau. "El meu avi Siset havia estat regidor d'ERC a Besalú durant la segona República i va ser represaliat per la dictadura; en jubilar-se com a barber se'n va anar a viure amb les seves filles, una d'elles establerta a Verges, on va conèixer el jove Lluís Llach". El cantautor pertanyia a una família catòlica i conservadora, el pare de la qual havia estat alcalde franquista, i va descobrir a través de Siset el significat de les paraules catalanisme i república. Això succeïa entre el 1962 i el 1965. "En Lluís era un noi jove, que venia d'els Fossos [nom que es donava al col·legi La Salle de Figueres] i li va descobrir un nou món que el va impactar", afegeix Ponç Feliu. "A la majoria de nosaltres ens agradava anar en bici pel poble, però en Lluís preferia anar a pescar al riu Ter amb el meu avi i l'escoltava atentament. Allà, sols, el meu avi li feia confidències que no s'atrevia a fer al cafè, jugant a la botifarra, on de vegades coincidíem tots". Ponç Feliu va explicar alguns d'aquests de-

ALTRES VERSIONS

Del rugbi als toros

■ Durant molt de temps *L'estaca* ha estat també l'himne de la Union Sportive Arlequins Perpignanaïs, més conegut com la USAP. Va ser el seu entrenador Alain Teixidor, qui el 1997 va decidir convertir-la en una cançó per motivar els seus jugadors i públic i reforçar la identitat catalana del club de rugbi de Perpinyà, que ja llueix els colors de la senyera a les seves samarretes. De tota manera, en la temporada 2007-2008, el club va crear el seu propi himne. I no lluny de la capital del Rosselló, a Ceret, aquesta cançó és interpreta-

da sovint per l'orquestra en les corrides de toros, per acompanyar *Els segadors* i *La Santa Espina*.

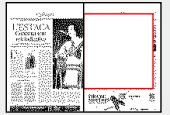
Entre aquests usos alternatius, Ponç Feliu recorda que a Lluís Llach no li va agradar gens que, el 2002, una manifestació de 1.500 policies que demanaven augment de sou davant la comissaria de Via Laietana de Barcelona acabés amb el cant de *L'estaca*. Clar que els manifestants també van cantar *A galopar*, de Paco Ibáñez, que segurament mai no s'hauria imaginat que aquest col·lectiu cantaria la lletra de Rafael Alberti.

talls a *L'avi Siset* (Edicions 62, 2004), on també explica que el seu avi està enterrat al cementiri de Besalú i durant els anys de la transició els joves independentistes saltaven els murs per anar a cantar *L'estaca* a la seva tomba.

A Llach sempre li han demanat aquesta cançó en tots els festivals, i també en els més emblemàtics com el celebrat en el Camp Nou, el 1985. Curiosament en un

primer moment la lletra ("Segur que tomba i ens podem alliberar") va passar la censura, però aviat devien descobrir el seu enorme potencial malgrat l'ambigüitat del text. I van començar les prohibicions fins a convertir-la en la cançó protesta per excel·lència.

Actualment n'hi ha fins a cinquanta versions en francès, anglès, cors, basc, occità, italià,

#tuitsdecultura

Los de los sobresueldos dicen que sienten vergüenza por los de las comisiones.

@AUREAQA

Aurelia Quinto Poeta i escriptora

El cambio climático y los vendedores de castañas a finales octubre. Esa paradoja espacio-temporal.

@jorgecarrión

Jorge Carrión Escriptor

Que habiendo cuatro terminales en Madrid los de Iberia no especifiquen cuál es la tuya en el billete, es para darles un golpe con un remo.

@Carbonellsg

Pablo Carbonell Humorista

#Granados se tocó con el guante al coger el sobre.

@andujavierperez

Javier Pérez Andújar Escriptor

suec... Una de les més famoses és la que va fer Jack Kaczmarski el 1978 convertint-la en *Mury* (murs). Va esdevenir l'himne informal del sindicat Solidarnosc, la força que va enderrocar el règim comunista. La lletra, explica el corresponsal de *La Vanguardia* a Varsòvia, Maciej Stasinski, era molt combativa. Era un cant a la rebel·lió, però alertava dels perills que els mateixos revolucionaris aixequessin noves dictadures -murs- contra els dissidents. Però aquest missatge mai no va arribar a ser entès textual-

A POLÒNIA

La versió en polonès es va convertir en l'himne oficial del sindicat Solidarnosc

A TUNÍSIA

Els manifestants de la 'primavera àrab' cantaven també una versió pròpia

ment, fins i tot es canviava el seu final, i va quedar com una cançó de combat i de victòria, per a desesperació del seu autor, ja mort. Durant la dictadura de Jaruzelski, la il·legal Ràdio Solidaritat començava els seus programes amb un fragment de *Mury*.

Més recentment, a Tunísia, quan van començar les manifestacions de protesta pel suïcidi de Mohammed Bouaziz en protesta per la precarietat de les condicions de vida, dos cantants, Lakadjina i Yasser Jeradi, van crear també una versió coneguda com *Dima, dima*. I la música de *L'estaca* va entrar a formar part de la primavera àrab.

França és un dels països on la cançó ha tingut més versions. El cantant Marc Ogeret la va denominar *L'estaque*, mentre que Marc Robine li va posar el nom de *Le peiu*. Chjami Aghjalesi la va titular *A catena*, en cors, i LoDalfin, *Lo pal*, en occità. Al País Basc hi ha hagut almenys dues versions, la de Gorka Knörr que la va batejar com a *Agure Zaharra* (El vell ancià) i la del grup anomenat Betagarri.

La cançó protesta.
Ullis Llach cantant en el festival Sis hores de Cançó de Canet de Mar

ARXIU

► L'actor Damon Gup-ton, en una escena de la sèrie del canal AMC 'The Divide'.

► Scoot McNairy, Mackenzie Davis i Lee Pace, protagonistes de 'Halt and catch fire'.

NOVA OPCIÓ AUDIOVISUAL

AMC sintonitza amb Espanya

► El canal dels EUA s'incorporarà a l'oferta de pagament el 4 de novembre

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La televisió de pagament a Espanya està d'enhorabona: el 4 de novembre vinent iniciarà les seves emissions el canal nord-americà AMC, considerat com una de les empreses audiovisuals de més qualitat i prestigi, tal com ratifiquen algunes de les seves produccions (*The walking dead*, *Mad men*, *Breaking bad*...) i els seus 98 milions de llars nord-americanes abonades. Aquest desembarcament a Espanya s'engloba dins d'un ambiciós pla d'expansió internacional d'AMC Networks, que farà que la seva oferta estigui present en més de 120 països de tot el món.

«AMC ve precedit d'un èxit inqüestionable als EUA, i és sinònim de qualitat, innovació i voluntat d'explicar històries fascinants», va explicar ahir en la presentació del nou canal Eduardo Zulueta, director d'AMC Networks International Iberia i Latin America.

El nou canal, que basa la seva programació en sèries de ficció i pel·lícules i que tindrà una difusió màxima en el mercat de la tele de pagament –estarà disponible a través de les plataformes de pagament Movistar TV, ONO, Orange, Euskaltel, R, Telecable i cable local–, substituirà a Espanya el canal MGM.

Com a carta de presentació, AMC ha programat l'estrena de dues sèri-

L'EMPRESA

Un 'gegant' dels EUA en expansió

► Creada el 1980 com a Rainbow Media Holdings, l'actual AMC Networks és una companyia audiovisual nord-americana amb més de 2.000 treballadors i que gestiona quatre canals de televisió dedicats a la ficció cinematogràfica i televisiva: AMC, IFC, Sundance TV i WETV (aquest últim dirigit principalment a l'audiència femenina). També és propietària de les sales de cine IFC Center (a Nova York) i de la companyia de cine independent IFC Films.

► El 28 d'octubre del 2013, AMC Networks va anunciar la compra de Chellomedia, un operador internacional de canals de pagament, pel qual va abonar al voltant de 800 milions d'euros. A Espanya, Chellomedia té la divisió Chellomulticanal, que gestiona un important nombre de canals de pagament que es veuen en les principals plataformes i xarxes de cable: Canal Hollywood, Canal Historia, Canal Cocina, Odisea, Bio, Panda, Sol Música, De Casa... I, ara, AMC.

es d'alt estàndard. La primera és *The Divide*, un drama judicial de vuit episodis protagonitzat per Marin Ireland (*Homeland*), Joe Anderson (*Infierno blanco*), Damon Gup-ton (*Rake*), Nia Long (*House of lies*) i Clarke Peters (*The wire*).

I el 6 de novembre arribarà *Halt and catch fire*, protagonitzada per Lee Pace (*Lincoln*), que narra peripècies dels primers anys dels ordinadors personals, a començaments dels anys 80. La sèrie narra la història d'un exexecutiu d'IBM que introdueix la seva nova empresa, Cardiff Electric, en la carrera dels ordinadors personals. En el repartiment també figuren Mackenzie Davis (*Smashed*), Scoot McNairy (*Argo*), Kerry Bishé (*Red State*) i Toby Huss (*Cowboys & aliens*).

El capítol pilot de la primera temporada de *Halt and catch fire*, que consta de 10 entregues, el dirigeix el cineasta argentí Juan José Campanella (*El secreto de sus ojos*), que també firma dos episodis addicionals. *Halt and catch fire*, que té entre els seus productors executius els de *Breaking bad*, Mark Johnson i Melissa Bernstein, tindrà una segona temporada. ■

La entrevista César Lumbreras / Director y presentador de Agropopular

«Hemos vivido un terremoto en pleno directo»

El espacio de la COPE tiene 612.000 oyentes según la última oleada del EGM

Vanessa Huelves - Madrid

LARAZÓN estuvo ayer con el director de Agropopular, César Lumbreras, en el acto conmemorativo del 30º aniversario del programa, que se celebró en el Espacio Fundación Telefónica de Madrid. Al evento también asistieron el presidente y consejero delegado del grupo Cope, Fernando Giménez Barriocanal, y todo el equipo de Agropopular.

—¿Cuál es la clave para mantener el programa tantos años en antena y con tanta audiencia?

—Dar información de forma rigurosa y amena, y todo ello combinado con una música adecuada, de forma que resulte atractiva para el oyente.

—Será un orgullo recibir premios que reconocen todo el trabajo realizado en estos treinta años.

—Es un reconocimiento pero no sólo para mí, sino para todo el equipo que permite su emisión y hace posible permanecer tantos años en antena.

—¿Siempre han emitido los sábados en esa franja horaria?

—Desde que comenzamos el 28 de julio de 1984 hemos emitido los sábados y lo único que ha ido

variando es la duración del programa. Comenzamos con media hora, poco después nos la ampliaron a una y, desde hace más de veinte años, emitimos con el horario actual de 8:30 a 10:00.

—¿Qué se pretende transmitir con un programa que tiene una temática tan poco común en España?

—Nuestra intención es dirigirnos a profesionales, principalmente agricultores y ganaderos, para darles información

de forma rápida, y divulgar aquellos asuntos que les interesan como la Política Agraria Común (PAC) de la UE. Pero no sólo queremos llegar a ese perfil de oyente, también pretendemos que a

los que no les interesan directamente estos temas nos escuchen, haciendo el programa ameno. Además, el mundo rural y urbano están más unidos de lo que parece, pues en el ámbito rural se producen las mercancías que luego se consumen en las ciudades y, a su vez, los habitantes de las urbes acuden al mundo rural, que es cuidado por agricultores y

ganaderos, para desconectar y disfrutar.

—¿El espacio busca ahondar en algún tipo de información concreta?

—Abarca información agropecuaria y temas del medio rural y las posibilidades de ocio que ofrece. Se ha hecho en los cinco continentes y es el único de España que ha emitido desde la Antártida. Además, hemos estado en todas las provincias españolas.

—¿Cómo fue la experiencia de hacer un programa desde allí?

—Es difícil de transmitir lo que se siente porque es otro mundo distinto al que estamos acostumbrados. Lo hacemos vía satélite y el sonido no era el mejor del mundo,

pero formaba parte del encanto. De hecho, mientras emitíamos el programa asistimos a la caída de grandes bloques de hielo, ya que allí era verano, y se pudo escuchar perfectamente.

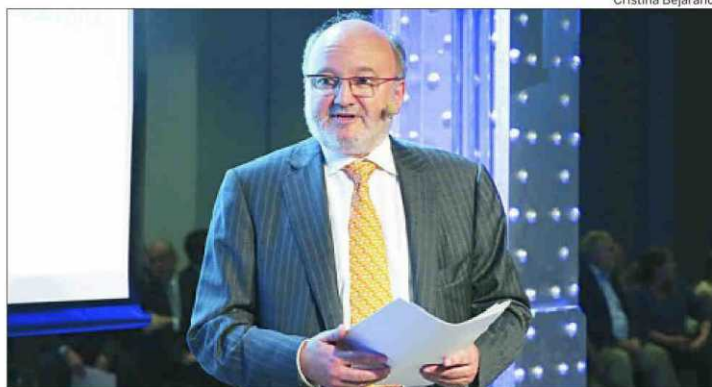
—Después de tanto tiempo en antena, tendrá mil anécdotas que contar. ¿Alguna en particular?

—Un terremoto de 6,4 grados en la escala de Richter en San José de

Costa Rica que vivimos en pleno directo. Desalojaron la habitación desde la que estábamos emitiendo y continuamos el programa vía telefónica desde la piscina. O, también cuando, con motivo del 25º aniversario, realizamos un programa en su diario en el que habíamos pedido a la gente, tanto de dentro como de fuera del periódico, que viniese con sus animales de compañía y, a la vez, nosotros llevamos corderos. ¡Lo llenamos todo de animales!

—¿Dan mucha importancia a las redes sociales?

—Es un elemento más pero tampoco despreciamos los anteriores métodos de comunicación con el oyente. Por ese motivo, todas las semanas realizamos un concurso en el que los oyentes pueden participar por tres vías: telefónica para cubrir la brecha digital, de tal forma que los oyentes que no tienen acceso a un ordenador o a internet pueden participar igualmente, por correo electrónico y en redes sociales. Y el premio es el mismo para cada una de esas vías. También, a lo largo del programa vamos nombrando a quién llama y desde dónde, y leemos comentarios que nos llegan al correo electrónico, Twitter o Facebook.

Lumbreras, ayer, en la presentación del acto del 30 aniversario del programa

Cristina Bejarano

Somos el único programa de España que ha emitido desde la Antártida»

LA CORRUPCIÓN POLÍTICA LA INVESTIGACIÓN

ESPAÑA

Ceim invirtió 700.000 € en 'Libertad Digital'

La patronal madrileña compró en 2009 acciones a través de una empresa suya

P. HERRAIZ / L. F. DURÁN MADRID

La compra de acciones de *Libertad Digital* no sólo fue cosa de altos cargos del PP, ahora conocidos en el caso de los *papeles de Bárcenas*. La patronal madrileña, siendo ya presidente de ella Arturo Fernández, invirtió cerca de 700.000 euros en este medio en el año 2009.

La compra, según los datos a los que ha tenido acceso este periódico, se materializó a través de una empresa que pertenece en un 100% a la patronal Ceim, llamada Fypem. La memoria abreviada de las cuentas anuales de esta empresa refleja que en el año 2009 se realizaron inversiones financieras por valor de 823.534 euros.

De ellos, 698.775 fueron a parar a *Libertad Digital*. El resto de ese presupuesto se desglosa en otras tres inversiones, y también en empresas de medios de comunicación, pero en cantidades ínfimas al lado de las de *Libertad Digital*:

60.900 euros en Prisa (Editora de *El País*), 59.865 en Vocento (editora de ABC) y 3.994 en Telecinco.

Ayer, este periódico llamó a un portavoz de Arturo Fernández para saber por qué la patronal había invertido dinero en medios de comunicación a través de una empresa que se supone que estaba dedicada a la formación para la publicación de revistas de contenido empresarial. La respuesta fue que «esa operación la hizo completamente Gerardo Díaz Ferrán», que fue el anterior presidente de los empresarios madrileños. Sin embargo, aunque esa operación la iniciara Díaz Ferrán, Arturo Fernández le sucedió en la presidencia de Ceim en mayo de 2007, cuando Díaz Ferrán pasó a ocupar la presidencia de CEOE y le dejó como sustituto, hasta que se produjeron las siguientes elecciones, que también ganó Fernández.

Si es muy factible, no obstante, que la operación comenzase a ges-

Arturo Fernández, presidente de la patronal Ceim desde 2007. CARLOS BARAJAS

tarse antes. Ayer, el que fue presidente de *Libertad Digital*, Alberto Recarte, reconoció ante el juez Pablo Ruz que hacia 2004 pidió ayuda a algunos dirigentes del Partido Popular –entre ellos a Esperanza Aguirre– para que hablaran con conocidos por si querían invertir en la ampliación de capital del medio. Puede ser que, en el continuo

contacto entre la patronal de Madrid y el Gobierno regional, Díaz Ferrán comenzara a gestar la operación de compra de acciones.

Sin embargo, lo cierto es que fue Arturo Fernández quien la completó. Un ejemplo de ello es la ampliación de capital que hubo en Fypem en la primavera de 2009, con Fernández de presidente de

Ceim desde hacía casi dos años. Esa ampliación de capital consistió en la inyección de más de 800.000 euros desde Ceim a Fypem. Muy poco después, ésta compró las acciones de *Libertad Digital* y los otros medios por un valor muy parecido.

Aquella orden de transferir el dinero la dio en su día Alejandro Couceiro –fue secretario general de Ceim y se ha hablado recientemente de él porque gastó más de 70.000 euros con las *tarjetas black-*. Para Arturo Fernández, toda la responsabilidad de aquella inversión fue de Díaz Ferrán y Couceiro.

Sin embargo, fuentes de la patronal explicaron que en 2009 hubo una junta directiva muy tensa en Ceim porque aquella compra de acciones a *Libertad Digital* se había realizado sin consultar con sus miembros.

Es decir, la inversión se descubrió al ver el movimiento de dinero en Fypem y descubrir una ampliación de capital sin parangón en la historia de esa empresa.

En esa misma junta se llegó a pedir a Arturo Fernández que vendiera las acciones para que Ceim recuperase el dinero, pero no se hizo. En la memoria de cuentas anuales de Fypem de 2012 y 2013 ya se deja entrever que el valor real de esas acciones se ha quedado aproximadamente en menos de un tercio de la inversión inicial. En la de 2012, por ejemplo, se dice que «el valor razonable» de todas las inversiones suma 239.429 euros, cuando fue de 823.534.

AFGANISTAN

L'Afgani, obligada a tornar-se a casar en quedar-se viuda, es dedica a ensenyar a cosir a dones perquè no es quedin tancades a casa. GERVASIO SÁNCHEZ

La violència que s'amaga més enllà del burca

MARTA RODRÍGUEZ / BARCELONA

Mònica Bernabé, una periodista que porta vuit anys a l'Afganistan, acostuma a dir que l'occidental s'escandalitza amb el burca perquè es queda en la superficialitat dels autèntics problemes que pateixen les dones en aquest país. Bernabé, juntament amb el fotoperiodista Gervasio Sánchez, signa *Dones. Afganistan* (Editorial Blume) i l'exposició fotogràfica *Dones*, al Palau Robert de Barcelona fins al 15 de febrer. El projecte, impulsat per l'Associació per als Drets Humans a l'Afganistan, és el treball de cinc anys per denunciar la constant violació dels drets de les dones i la violència endèmica a què la societat les sotmet, començant per les pròpies famílies i acabant per les institucions.

A l'Afganistan els matrimonis forçats estan tant en l'ordre del dia que l'Unicef calcula que afecten el 57% de les menors. A les zones rurals els casaments es fan tan bon punt la nena fa 13 anys, malgrat que el Codi Civil eleva l'edat legal als 16, així que les famílies es plantegen per què han de pagar la seva escolarització quan el més important és que sàpiga complir les obligacions maritals. És el cercle viciós que fa que el 80% de les afganeses continuïn sent analfabetes.

El dot és essencial en les transaccions matrimonials. La família del nuvi paga i tria la dona que vol o a la qual pot aspirar. Sánchez explica que molts pares acaben endeutats o fan servir el dot que reben d'una filla per casar el fill. Una operació que es pot negociar a la baixa si la nena en qüestió té alguna disminució física o no és verge. El divorci tampoc no és una decisió fàcil. La separació suposa que la família ha de tornar el dot (que pot arribar als 4.000 euros en un dels països més pobres) i la custòdia dels fills es fixa sempre al pare, que prohibeix a la mare fer visites. El projecte és un document real de la vida i el patiment de les dones que són

socialment invisibles malgrat que, per exemple, el 28% dels parlamentaris siguin dones. Sobre el paper l'Afganistan s'ha dotat de lleis avançades. La Constitució consagra la igualtat d'homes i dones i el 2009 es va aprovar una legislació contra la violència masclista. Però "a l'Afganistan, cap dona té els mateixos drets que els homes", lamenta Sánchez.

Bernabé denuncia la "hipocrisia internacional" que fa tots els escarafalls pels burques però que continua finançant un govern corrupte, que té complicitats amb criminals de guerra, i que es queda "indiferent per la violència estructural contra les dones del país, tant si els talibans són al poder com si no hi són".

La violència és tan elevada que s'han disparat el nombre de suïcidis. L'Afganistan és l'únic país al món en què la xifra de suïcidis femenins supera la xifra dels masculins. L'any passat 2.500 dones es van treure la vida, la majoria entre els 14 i els 21 anys, i en general frustrades per no poder

continuar els estudis o no suportar un matrimoni a la força o una vida governada pel marit. O per la família política, ja que el casament suposa passar a pertànyer al nucli del marit. *Pertànyer* en el sentit de pro-

pietat, ja que les dones són poc més que objectes. Segurament aquest ofegament fa que moltes trobin en la droga, generalment en forma d'opi, la via d'escapada. Es calcula que hi ha 150.000 addictes i 30.000 menors enganxats.

Hi ha, però, una petita esquerda per a "l'esperança", assenyala la periodista. Són les dones que han trencat costums i tradicions arcaïques, ajudant altres dones amb l'obertura de cases d'acollida per a divorciades. O les que s'han atrevit a posar-se calça curta per jugar a futbol o fer boxa. Són generalment noies de casa bona però que tard o d'hora es veuran obligades a abandonar una activitat considerada masculina. "Són, però, una il·lusió", es lamenta el veterà Sánchez.

Durant cinc anys dos periodistes han documentat la vida i el patiment de moltes dones afganeses

És el canal que ha creat sèries tan aclamades com 'Breaking bad' o 'The walking dead' i substituirà el de cinema de pagament MGM

AMC arriba a Espanya

SALVADOR ENGUIX

Quan l'any 2007 la sèrie *Mad men* va arribar a les pantalles dels EUA, el canal AMC encara no era gaire conegut internacionalment, malgrat que des de l'any 1984 operava a les pantalles d'aquest país. Tot i això, l'èxit d'altres sèries com *The walking dead* o *Breaking bad* (aquesta, convertida en sèrie de culte) l'ha col·locat com un dels canals de pagament de referència en continguts de ficció i, a més, com un dels més originals. AMC arribarà a Espanya, i a 120 països més, el proper 4 de novembre de braçet d'AMC Networks International-Iberia. I substituirà MGM a la xarxa de pagament.

Es podrà veure a través de les plataformes de pagament Movistar TV, ONO, Orange, Euskaltel, R, Telecable i televisió local. Eduardo Zulueta, director executiu d'AMC Networks, va anunciar ahir que també estan negociant amb Digital Plus per poder distribuir així mateix el senyal del canal en aquesta plataforma.

La crítica als EUA ha reconegut l'aposta d'AMC per dotar d'un sentit cinematogràfic les sèries que ha llançat. Fins al punt que moltes d'aquestes sèries han aconseguit una enorme audiència, i bona crítica, a la resta del món. El canal arriba a Espanya, a més, estrenant sèries. La primera serà *Halt and catch fire*, creada per AMC Studios. Es tracta d'un relat dividit en deu capítols firmats pels productors de *Breaking bad* que mostra l'auge dels ordinadors personals a començaments dels vuitanta. Aquesta sèrie, de la qual ja s'ha confirmat una segona tempora-

Escena de la sèrie *Halt and catch fire*, que AMC estrena a Espanya

da, la protagonitza un trio de joves genis (que recorden molt pioners com Bill Gates o Steve Jobs) que volen canviar el món a partir del desenvolupament d'aquesta màquina.

AMC estrenarà pròximament a Espanya dues sèries: 'Halt and catch fire' i 'The divide'

Una altra sèrie que estrena AMC és *The divide*, un drama que al llarg de vuit episodis explora les múltiples cares del sistema judicial dels Estats Units. La programació d'AMC a Espa-

nya inclourà també les millors pel·lícules de la productora, així com sèries ja conegudes. Eduardo Zulueta subratlla que el canal AMC ve precedit "d'un èxit inqüestionable als EUA, on està present en 98 milions de llars". Afirmar que aquest canal ha aconseguit posicionar-se "per la seva qualitat, la innovació i la voluntat d'explicar històries fascinants. Una filosofia que sintetitza l'objectiu global de la marca: oferir als espectadors quelcom més profund, més enriquidor".

AMC (American Movie Classics) es va iniciar als anys vuitanta com un canal centrat a divulgar pel·lícules clàssiques fetes en bona part abans de la dècada dels cinquanta. En els seus inicis, solia realitzar maratons

de títols de tota la vida i l'any 1987 va entrar a formar part de molts proveïdors de televisió per cable als EUA.

El gran canvi d'aquest canal es va produir l'any 2012 variant l'enfocament clàssic cap a l'originalitat de nous continguts. El 2007 llançaven *Mad men*, sèrie aclamada a tot el món que va aconseguir 15 premis Emmy, i després va arribar la seva consolidació com a "nou canal" de sèries gràcies a *Breaking bad*.

A més d'altres com *The walking dead*, AMC ha creat sèries molt populars als EUA com *Hell on wheels*, *The killing* o *Turn*. Malgrat aquests èxits, el canal no ha abandonat la seva vocació de difondre clàssics del cinema, que també es podran veure ara a Espanya.●

La mort d'un referent

Bradlee, el 'Post' i el periodisme

La recerca de la veritat, i no l'enderrocament d'un president, és la principal lliçó del 'cas Watergate'

MARÇAL
Sintès

El recentment traspasat **Ben Bradlee**, mercès als seus llarguíssims anys en primera línia i, sobretot, al cas *Watergate*, va esdevenir un arquetip, en el model de director de diari per a moltes generacions de periodistes, inclosa la lleva que vam sentir l'atracció per l'ofici arran de la sèrie *Lou Grant*.

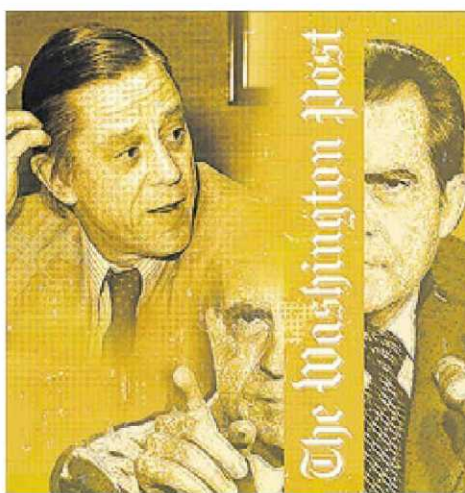
Juntament amb els dos periodistes que van seguir el cas, **Carl Bernstein** i **Bob Woodward**, hi ha un quart personatge de *The Washington Post* de l'època que de sempre m'ha atret fortament. És el de **Katharine Graham-Meyer** de soltera, que va heretar el rotatiu del seu marit, **Phil Graham**, que es va suïcidar disparant-se amb una escopeta. **Katharine** (va morir l'any 2001 i paga la pena llegir-ne l'autobiografia, *Una història personal*) era una dona de classe alta, una senyora de, a qui va caure a les mans un diari.

AVIAT va demostrar que de blea no n'era gens. Va ser ella qui va nomenar **Bradlee** i qui va aguantar ferma la primera topada amb l'administració, arran del cas dels anomenats *papers del Pentàgon*, documents que desbarataven les mentides oficials sobre la guerra del Vietnam. **Graham** va saber suportar també les duríssimes amenaces i investides de tota mena arran del

Watergate. Hi va haver moments dramàtics, en especial quan el *Post* va rel·lisar i va publicar alguna informació errònia. Sobre com va resistir ella, val la pena recordar una sentència extreta de les memòries de **Ben Bradlee** (*La vida de un periodista*): «Déu beneeixi els seus pebrots».

Les pressions sobre el *Post* van anar molt més enllà de les declaracions públiques o d'intentar per tots els mitjans tallar l'accés a les fonts als periodistes. Naturalment, la ferotge reacció governamental va transcendir **Bernstein**, **Woodward** i **Bradlee**, que en determinats moments es van sentir realment assetjats per la Casa Blanca i l'FBI. De la seva banda, **Katharine Graham** va estar a punt de perdre les llicències de dues cadenes de televisió a Florida, i això va fer caure fortament les accions de *The Washington Post Company* a la borsa. A més a més, **Richard Nixon** va teixir un pla perquè el milionari **Richard Mellon Scaife** comprés el *Post* i així poder frenar la investigació sobre l'escàndol *Watergate*, segons que denuncia **Graham** en les seves memòries.

Si un coneix una mica el que va passar –o hallegit el llibre de **Bernstein** i **Woodward** *Todos los hombres del presidente*, o n'ha vist la pel·lícula d'**Alan J. Pakula**–, s'haurà adonat de com d'important era per als pe-

NUALART

riodistes, el director i la propietària del diari no equivocar-se, aproximar-se tant com fos possible a la veritat. La importància del com, de la manera de fer, d'aplicar estrictament el mètode periodístic, tot procurant alhora fugir, en una lluita també contra ells mateixos, dels prejudicis i les filies i fòbies.

Però tot això no hauria estat possible, insisteixo, sense **Graham**. Sense una tradició familiar de la qual ella –malgrat haver-s'hi incorporat des de fora– es va amarar fins al moll de l'os. Aquesta tradició es basava en el convenciment que tenir una empresa periodística ha de servir, abans que per cap altra cosa, per fer bon periodisme. Cal admetre, tanmateix, que no totes les tradicions familiars són iguals, i res no assegura que la meta sigui sempre l'excel·lència periodística.

És cert que aquell món pràcti-

cament ha desaparegut. Avui els grans diaris tracten de sobreviure a la fugida de la publicitat i al tsunami de les tecnologies digitals. Moltes es troben sota el control de bancs, fons d'inversió o, com el cas de *The Washington Post* –comprat per **Jeff Bezos**, d'Amazon–, de milionaris provinents d'altres sectors.

EL 'WATERGATE' va demostrar la força del bon periodisme. Però també va tenir altres conseqüències. Per exemple, juntament amb l'experiència de Vietnam, va servir perquè el poder polític aprengué la lliçó i canviés d'actitud per protegir-se molt més dels periodistes tafaners. També hi va haver un altre efecte, en aquest cas en el camp del periodisme, que no podem obviar. Em refereixo al fet que alguns periodistes van creure que el que comptava realment era haver fet caure un president, en aquest cas **Richard Nixon**. Aquesta creença, incorporada a una certa cultura periodística, ha fet molt de mal.

Així, hi ha periodistes i directors de diari als quals obsessiōna defenestrar presidents –o qualsevol altre responsable polític– i que, enduts per aquesta mania –o la mania paral·lela de voler dictar als que manen el que han de fer–, no dubten a pervertir tota norma professional i deontològica. A sacrificar el compromís periodístic fonamental: el de la recerca de la veritat. ■

Periodista. Professor de Blanquerna-URL.

PLAYGIGA

El Netflix español del videojuego se alía con las grandes 'telecos'

La firma trabaja con un operador español "muy respetable"

El proyecto, "que democratiza el sector del entretenimiento", se explotará de la mano de tres operadoras de telecomunicaciones "muy grandes y muy respetables". Una de ellas es de origen español.

BIEL HUGUET ALBONS *Madrid*

Playgiga está dando pasos adelante en el panorama empresarial, tanto dentro como fuera de España. La *start-up* ha conseguido recientemente firmar contratos con tres operadoras de telecomunicaciones "muy grandes y muy respetables". Así lo explica César Valencia, el consejero delegado de esta plataforma de videojuegos online, que rechaza dar nombres por cuestiones de confidencialidad, aunque desvela que una de estas *telecos* es española.

El proyecto -capitanado por el director ejecutivo, Juan Gili, y el consejero delegado, César Valencia- da trabajo a unos 30 desarrolladores y estará operativo en el segundo trimestre de 2015.

La plataforma ofrece a las operadoras de telecomunicaciones "una solución completa". El cliente pagará una suscripción de entre 7,99 y 14,99 euros al mes por acceder a un catálogo de 1.500 juegos. César Valencia afirma que "estamos democratizando el sector del entretenimiento". Y añade que el proyecto se puede explotar en solitario,

El consejero delegado de Playgiga, César Valencia. P. MONGE

LA CIFRA

1.500

videojuegos estarán disponibles en el catálogo de Playgiga en el segundo trimestre del año próximo.

pero de momento lo harán junto a una serie de socios.

Se trata de un proyecto similar a Netflix, pero con videojuegos. Valencia afirma que "permite el consumo de contenidos de nueva generación, cuando el usuario quie-

re, en cualquier dispositivo". Y añade que supone la evolución final en lo referente al canal de distribución. "Hemos ido un paso más allá con el *streaming*", sostiene.

El directivo afirma que, tras mucha labor de I+D, Playgiga ha conseguido desarrollar la tecnología de compresión para sus videojuegos en tiempo real "más rápida del mundo, con una velocidad de 30 fotogramas por segundo". Sus principales competidores a nivel global son G-cluster, Playcast y Ubitus.

La inversión en los tres años de vida de Playgiga asciende a unos tres millones de euros. "Lo financiamos nosotros y, cuando el proyecto ya

estaba maduro, empezamos a buscar inversores", explica Valencia. Adara entró durante 2013 y, ahora, la compañía está cerrando otra ronda de financiación.

"Posibilidades de éxito"

Playgiga ha sido premiada recientemente en la categoría tecnológica del evento *The South Summit 2014*. La *start-up* fue seleccionada de entre 3.000 proyectos por parte de inversores nacionales y extranjeros. "El concepto, el modelo de negocio y las expectativas de Playgiga fueron avaladas por empresas y fondos de inversión, ya que creen que tendrá éxito", apunta Valencia.

YouTube prepara un servicio de pago sin anuncios

A CORTO PLAZO/ La plataforma de vídeos de Google se ha financiado hasta ahora a través de publicidad.

M.P. Madrid

YouTube lanzará en los próximos meses un servicio de suscripción para ver los vídeos de la plataforma libres de anuncios. El proyecto, confirmado por su consejera delegada Susan Wojcicki, supone un cambio respecto al actual modelo de negocio, que se sustenta en los ingresos por publicidad.

YouTube, el mayor sitio mundial de vídeos online, es propiedad de Google desde 2006. El gigante de las búsquedas pagó entonces 1.650 millones de dólares por esta compañía. Google no desglosa las cifras de negocio de YouTube, pero la consultora eMarketer estima unos ingresos por publicidad de unos 5.600 millones de dólares.

Susan Wojcicki tomó las riendas de YouTube a comienzos de este año con el objetivo de impulsar los ingresos y el beneficio de la plataforma de vídeos, que ha superado ya los 1.000 millones de usuarios.

A corto plazo

La ejecutiva ha realizado el anuncio durante la conferencia Code Mobile, en la que aseguró que el servicio estará disponible "a corto plazo". Según Wojcicki, un servicio de suscripción de pago y libre de anuncios dará "más opciones

a los usuarios", y encaja en un momento en el que cada vez son más los consumidores que acceden a la plataforma a través de dispositivos móviles. De hecho, la mitad de los usuarios de YouTube se conectan desde *smartphones* y tabletas, según datos de la compañía.

La ejecutiva está convencida de que hay un grupo de usuarios que está dispuesto a pagar para librarse de los anuncios que saltan antes de los vídeos.

Según adelanta *The Wall Street*, YouTube tendrá un servicio de pago para vídeos musicales que, además de eliminar los anuncios, ofrecerá contenido extra. Según el rotativo estadounidense, la compañía lleva tiempo negociando acuerdos con diferentes proveedores de contenido.

Desde el año pasado, algunos proveedores de contenido tienen en YouTube canales propios por los que cobran una suscripción a partir de 0,99 dólares mensuales.

Susan Wojcicki, consejera delegada de YouTube.

eMarketer estima que la compañía tiene unos ingresos de unos 5.600 millones de dólares

YouTube, propiedad de Google desde 2006, cuenta con más de 1.000 millones de usuarios

El PP coloca en el Consejo de Telemadrid al sobrino de Echeverría

J. MARCOS, Madrid

El Boletín Oficial de la Comunidad de Madrid oficializó ayer el nombramiento de Pablo Arias Echeverría como miembro en el Consejo de Administración del Ente Público Radio Televisión Madrid, en sustitución, por renuncia, de Jorge Rábago Juan-Aracil, al ser uno de los 83 exdirectivos de Caja Madrid que utilizaron tarjetas opacas (más de 8.000 euros en tres años).

Los diputados del PP de la Asamblea de Madrid fueron los únicos que votaron en el pleno del pasado jueves a favor del nombramiento de Arias, que trabajó para José María Aznar y es sobrino del presidente del Parlamento regional, José Ignacio Echeverría. El nuevo componente del Consejo de Telemadrid fue en el puesto 21 en las listas del PP en las últimas elecciones europeas del pasado mayo —solo entraron los 16 primeros—.

Los parlamentarios de PSM e IU se abstuvieron y los de UPyD fueron los únicos que se opusieron. "Estamos en contra de organismos públicos receptáculo de personas que se han quedado sin trabajo, sin misión en otras zonas, y que son propuestas también por vínculos familiares", expuso el portavoz magenta, Luis de Velasco.

Tarjeta opaca

El pasado día 10, Rábago dimitió por escrito como miembro del Consejo de Telemadrid. El responsable del departamento de telegenia de la dirección nacional del Partido Popular gastó 8.366,78 euros con la tarjeta negra como miembro de la Comisión de Control de Caja Madrid entre 2010 y 2012. En su dimisión aseguró que lo hacía "no por una actuación impropia, sino atendiendo al clima político y ante la posibilidad de que dichas insinuaciones pudieran ser utilizadas para intentar dañar la imagen de Telemadrid".

La mayoría de sus gastos fueron en comidas, aunque también utilizó la tarjeta para comprar software, como refleja una factura de 1.199 euros de enero de 2011. Otra compra en material tecnológico supuso 599 euros en noviembre de ese año. El 23 de diciembre de 2011, gastó otros 1.248,99 euros en electrodomésticos y equipos eléctricos. Tres días después, Rábago, que está casado con María Isabel Martínez-Cubells, concejal del Ayuntamiento de Madrid y exmiembro del gabinete de Esperanza Aguirre, gastó 200 euros en Hipermercado y supermercados de El Corte Inglés.

El Consejo de Telemadrid está formado por nueve miembros desde junio de 2013, cuando la Asamblea aprobó la reducción de sus componentes a la mitad. El PP cuenta con cinco asientos, el PSOE con dos e IU con uno. UPyD renunció a la representación que le correspondía.

El premi Concha García Campoy reconeixerà el periodisme científic

EFE | MADRID

■ L'Acadèmia de les Ciències i les Arts de Televisió (ATV) ha convocat el Premi Concha García Campoy per reconèixer treballs en el camp de la investigació científica i mèdica que simbolitzin els valors del rigor, el compromís i l'ètica professional que representava la periodista morta el 2013. Un guardó que, segons el president de l'ATV, Manuel Campo Vidal, vol «honrar la memòria» de qui va ser portaveu de la junta directiva, que suposà un «veritable prestigi periodístic», que sigui «referent» i que estimuli un àmbit que hauria de tenir «més presència en els mitjans».

Per subratllar la idea de donar el màxim prestigi al premi, s'ha convidat la reina Leticia perquè sigui la presidenta d'honor del comitè organitzador, una opció que, segons va anunciar ahir durant la presentació Campo Vidal, «està considerant» per a aquesta primera edició. El premi, que «en principi» no tindrà do-

tació econòmica, constarà de quatre categories (premsa, ràdio, televisió i premsa digital) i està obert no només a periodistes, sinó també a institucions i divulgadors científics que hagin publicat els seus treballs durant el 2014. El termini de recepció finalitzarà el proper 15 de gener i es decidirà a final de febrer.

«Convocar aquest guardó avui, 28 d'octubre, no és casualitat. Avui és el dia de l'aniversari de Concha i ens va semblar millor vincular el premi al seu naixement que no a aquesta fatídica data de juliol de l'any passat», va assenyalar Campo Vidal. En el jurat, a més de membres de l'ATV, hi participaran altres destacats noms del periodisme com són Luis del Olmo, el director del Diario de Ibiza, Joan Serra, la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya (FAPE), així com professionals molt vinculats personalment a García Campoy, com les presentadores de televisió Olga Viza, Ángeles Caso, Elena Sánchez i María Escario.

PERIODISME CANALLA

Obro el diari perplex: «Detingut l'exnúmero dos d'Aguirre en un cas de corrupció». Re-llamp, un altre *pepero* enxampat! Com s'emboteix de diner públic la casta espanyola! Francisco Granados és presumpte comissionista amb comptes a Suïssa. Giro full i no

Daniel Bonaventura
PERIODISTA cultura.diaridegirona@epi.es

puc donar crèdit: «Trias nega tenir diner a l'estranger i anuncia querelles». Indago i resulta que el matí ha començat amb una nova bomba del diari canalla *El Mundo*, el que va situar durant deu anys ETA darrere l'11-M, el que es va prestar a ser arma del cop d'estat contra Catalunya a les eleccions del 2012 calumniant el president Mas. A mesura que s'apropa el 9-N, tot va quedant clar. Per tapar la corruptel-la *pepera* (Gürtel, Barcenas, Rato,

Acebes, Granados...), la «Brunete» llança merda sobre Catalunya. Doncs sembla que ens hi haurem d'anar acostumant. Almenys fins que tallem les cadenes. Giro la pàgina tres i es fa la llum: «Iceta demana perdó però nega haver equiparat les plebiscitàries amb el nazisme». Aquesta és bona. A aquestes alçades, han de tirar de periodisme servil i proclames abjectes perquè, senzillament, no tenen arguments. Apa, Espanya, adéu!

L'APUNT

Comença el desmantellament

Tere Rodríguez

Res resulta més il·lustratiu que les imatges que mostren com, amb nocturnitat, va començar el desmantellament de les instal·lacions de Ràdio 9 la passada setmana, sobre les intencions del govern d'Alberto Fabra pel que fa als mitjans de comunicació públics. Amagat darrere de la comissió liquidadora, el president valencià assegura que és a aquest òrgan a qui li competeix

exclusivament la qüestió, i se'n renta una vegada més les mans. Això no obstant, el govern insisteix que vol "continuar" promovent l'ús d'una llengua que no parla als mitjans privats. Amb aquest objectiu, hi destinarà 800.000 euros, que si pensem en com ha funcionat fins ara el "repartiment" del PP no és descabellat concloure que sols arribaran als mitjans afins al partit.

Admesa a tràmit la ILP per llançar una televisió en valencià

► La Mesa de les Corts Valencianes va iniciar ahir la tramitació de la certificació emesa divendres passat per la Junta Electoral de la Comunitat Valenciana sobre les firmes recollides per a la iniciativa legislativa popular (ILP) per una radiotelevisió pública en valencià. La ILP ha estat presentada amb el suport de 90.000 firmes del País Valencià. Tot i això, líders del PP ja han deixat clar en diverses ocasions que no donaran suport a la creació d'un nou mitjà públic en valencià. / Redacció